

Om ophavsretssagen: Rådets beslutning om at føre ophavsretssag

Notat af rådet

Indholdsfortegnelse

1. Indledning	2
1.1 Rådet har ingen pligt til redegørelse for sine beslutninger	2
2. Rådets ansvar	2
3. Kritik af retssagen og rådets beslutninger	2
4. Rådets handlefrihed og ansvar	3
5. Rådets myndighed	4
6. Baggrunden for retssagen	5
7. Hvad sagde Martinus på bestyrelsesmøderne om retsforfølgelse og beskyttelse?	6
7.1 Sagsrelaterede udtalelser på bestyrelsesmøderne	6
7.2 Generelle udtalelser på formøderne	7
7.3 Sagsrelaterede udtalelser på formøderne med generel karakter	7
7.4 Sagsrelaterede udtalelser på formøderne med måske generel karakter	7
7.5 Udtalelser på formøderne om beskyttelse af værket	8
7.6 Citaterne fra formøderne var ikke tilstrækkelig forudsætning for en beslutning	8
7.7 Konklusion om Martinus' udtalelser	9
8. Hvad skriver Martinus i analyserne om retsforfølgelse og beskyttelse?	9
8.1 Konklusion om Martinus' analyser	10
9. Martinus var selv involveret i retssager	10
9.1 Konklusion om søgsmål	10
10. Martinus Instituts begrundelse	11
11. Individuel ansvarlighed i beslutningsprocessen	12
12. Den endelige beslutning	13
Breve fra Martinus	13
Mon det er i Martinus' ånd?	13
Afslutningsvis	15

Kære venner af Martinus' Sag

I kan i dette notat læse om begrundelsen for rådets beslutning om at føre den verserende ophavsretssag samt generelt om rådets beslutningsprocesser.

1. Indledning

Martinus har allerede fra sit forfatterskabs første offentliggørelse ønsket lovens beskyttelse af sit værk. Det kan man konstatere i kolofonen i førsteudgaven af første bind af *Livets Bog* fra 1932, hvor den internationale betegnelse for ophavsret er anført: "*Copyright by Martinus 1932*". Der er angivet copyright i alle Martinus' og Martinus Instituts øvrige udgivelser.

Hvis Martinus ikke havde ønsket lovens beskyttelse af ophavsretten til sit værk eller ikke havde haft til hensigt at benytte sig af denne beskyttelse, havde copyright-angivelsen været unødvendig og ulogisk.

Vi vil i det følgende behandle konsekvenserne heraf.

1.1 Rådet har ingen pligt til redegørelse for sine beslutninger

Nærværende notat skal belyse baggrunden for rådets beslutning om at føre en ophavsretssag mod fire personer der har krænket Instituttets ophavsret. Vi skal dog med det samme gøre opmærksom på, at Martinus aldrig har givet udtryk for, at rådet skal redegøre for sine beslutninger, men da kritikere af rådets beslutning om retsforfølgelse har spredt urigtige påstande om, at retsforfølgelse i enhver sammenhæng skulle være ukærligt og imod Martinus' vilje, vil vi gerne belyse sagen overfor de interesserede.

2. Rådets ansvar

Martinus overdrog ved sin bortgang ansvaret for sin sag til rådet vel vidende, at det vil bestå af "ufuldkomne mennesker", der kan og vil lave fejl. Men Martinus mente, at rådets "samlede hjerne" alligevel ville træffe tilstrækkeligt gode beslutninger til at Instituttets formål i det store og hele ville blive opfyldt på betryggende vis. Martinus mente desuden, at rådet var underlagt en "højere kontrol", og at "Forsynet" ville hjælpe med at styre hans sag: "*I denne sag er vi jo ikke alene. Det er jo Forsynets manifestation.*" (Bestyrelsesmøde, 05.03.1974.)

Rådet har måttet træffe mange nye beslutninger siden Martinus' bortgang, og ikke alle har været lige nemme. Beslutningen om at føre en retssag mod fire personer, der krænker Instituttets ophavsret, har været særligt udfordrende og har fået meget opmærksomhed fra Sagens interesserede. Vi vil derfor i det følgende forklare beslutningen og samtidig belyse, hvordan beslutningsprocesser generelt forløber i rådet.

3. Kritik af retssagen og rådets beslutninger

De sagsøgte og andre kritikere hævder, at retsforfølgelse er ukærligt og imod Martinus' ånd, idet de refererer til Martinus' udtalelser fra formøderne¹ til bestyrelsesmøderne på Martinus Institut. Kritikere af rådet mener, at rådets beslutninger altid skal kunne udledes/aflæses direkte af Martinus' udtalelser og skrifter. Martinus skulle altså have efterladt et komplet sæt retningslinjer eller "leveregler", som altid viser, hvordan vi kan gøre "det rette".

Kritikerne påstår, at rådet kun er legitimt og har "mandat" til at lede Sagen, når det handler 100% i overensstemmelse med *Det Tredje Testamente*, og at det til enhver tid – på forlangende – skal kunne dokumentere sine beslutningers berettigelse entydigt i analyserne.

Som vi skal se, er dette urealistiske krav at stille til rådet, der ikke er i overensstemmelse med Martinus' ønsker.

4. Rådets handlefrihed og ansvar

Martinus sagde på et bestyrelsesmøde 25. september 1974: "*denne sag er bygget op på kosmiske analyser, der er urokkelige, og derefter er strukturen lavet. Og har de kritik, så må de vide, at så er de ikke i kontakt med Sagen, så er de i konflikt med den... så er det deres egen manglende udvikling. Strukturen må i sig selv være analyserne... der dikterer. Og det må være den absolutte næstekærlighed [...] bestyrelsen har jo egentlig kun at lave tingene efter analyserne. Det er ikke noget, de sidder og finder på. Nej, de laver det efter analyserne efter bedste metode de kan, så det passer med analyserne.*" (Vores understregning).

Udtalelsen om, at rådet skal "*lave tingene*" (dvs. opfylde Institutets formål) "*efter analyserne efter bedste metode de kan*", viser, at der er plads til både selvstændige beslutninger og sågar fejltagelser. Martinus siger også i foredraget "Det himmelske lys" (42 min. inde):

"At der kan være ting i sådan en bevægelse, der er ufuldkomne, det skal man jo ikke tage så højtideligt, for denne Sag ledes ikke af de materielle væsener. Der er bag ved os højere kræfter, det har vi set masser af gange, ellers kunne vi ikke have skabt den. Og skulle det vise sig, at noget bliver mere og mere ufuldkomment, skulle det vise sig at nogen af personerne, der har ansvaret, skulle blive mindre og mindre ansvarlige, så behøver man ikke være bange for det, fordi den ligger i Forsynets hånd, Sagen kan ikke gå tabt. Sagen vil blive ved med at vokse, der vil bare komme nye kræfter, nye energiformer til, nye mennesker, således at den vil blive ført videre og videre. At der vil blive høvlspåner osv., det er jo ganske naturligt, for det er der jo i en hvilken som helst skabelse. Men det gælder om, at vi selv viser eksemplet, det gælder om, at vi ser på alt det lyse, alt det gode, der er i en Sag. Det onde, det mørke, det dræber sig selv. Det gør det."

Martinus mente altså, at der kunne ske fejl og endda, at der kunne komme perioder hvor uansvarligheden og ufuldkommenheden kunne vokse indenfor Sagen. Det har således også adskillige gange vist sig, at enkeltpersoner indenfor Institutet og endda indenfor dets ledelse så at sige er blevet "skubbet ud" indefra, idet disse personers opfattelse eller adfærd var kommet i karambolage med Sagens ånd.

På trods af risikoen for uansvarlighed og ufuldkommenheder lavede Martinus ikke "leveregler" eller retningslinjer for alt indenfor Sagen. Martinus analyserede livets indre årsagssammenhænge eller det, han kaldte "livslovene" til inspiration for Sagen og fremtidens menneskehed. Disse livslove medfører ifølge Martinus, at individets handlinger først bliver fuldt logiske og kærlige, når udviklingsmålet: "et menneske i Guds billede" er nået. Den individuelle frihed til at træffe beslutninger og udvikle sig via livets læreprocesser var altså en væsentlig pointe hos Martinus – også indenfor hans egen Sag og dennes ledelse.

Martinus lagde således vægt på, at hans værk ikke er et sæt religiøse "forbud og påbud", men at individet selv lærer at mestre disse livslove. Bemærk for eksempel, hvad han udtalte om "Strukturen" under

dens tilblivelse på bestyrelsesmøderne: "*Hvis det laves som love, kan det ikke laves uden at være en slags diktatur. [...] Jeg ønsker ikke at diktere.*" (Bestyrelsesmøde 21.05.1974) Martinus ønskede kun, at hans analyser skulle inspirere til, at vi bruger vores egen erfaring og moral til at agere harmonisk og hensigtsmæssigt.

Rådets beslutninger følger altså ikke en "drejebog" men derimod rådets egen erkendelse af, hvilke tiltag der er mest kærlige og logiske, og rådet er selvfølgelig nødt til at træffe beslutninger, der tilpasser Instituttets aktiviteter til en verden i forandring. Bemærk følgende dialog vedrørende ændringer af beslutninger fra et bestyrelsesmøde (22.01.1974):

Bestyrelsesmedlem: "*Men der er ikke noget i vejen for – i princippet – at man kan lave om på for eksempel reglerne om, hvor mange medlemmer der skal være i bestyrelsen, hvordan bestyrelsen skal vælges, eller om det skal være lønnet eller ulønnet, - det kan også laves om.*"

Martinus: "*Sådan noget, det må kunne laves om. Sådanne ting må kunne ændres. For livet er jo ikke stadig det samme.*"

Martinus gav altså rådet frihed til at lave om på interne regler efter behov, hans ønske var blot, at rådet tog ansvar for at agere efter analyserne, så godt det evner.

5. Rådets myndighed

Med sit testamente og sit gavebrev overdrog Martinus alle ejendele og forfatterrettigheder til sit institut og gav rådet fuld råderet indenfor Instituttets og ophavsrettens bestemmelser. Denne ret bekræftede han ved flere lejligheder, for eksempel på rådsmødet 6. januar 1981: "*Rådet er så at sige i stedet for mig. Jeg er garantien for bøgerne og analyserne, og nu overgår garantien altså til rådet, som om det var dets værk, der kommer ud. Det holder øje med, at der ikke er nogen, der forvansker dem eller tager fra dem. Det holder øje med, at alt går sin ordentlige gang, at alt går rigtigt til. Det skal rådet sørge for. Rådet er værkets vogtere.*" (Vores understregning).

Rent juridisk blev rådet ikke kun tildelt *mandat* af Martinus (fuldmagt til at agere på sine vegne), han overdrog det *myndighed* (retten til egenhændigt at bestyre Institut og forvalte værket som Instituttets ejendom). Myndigheden er naturligvis afgrænset af dansk lov samt de formelle rammer, Martinus afstak i testamente, gavebrev, fondsvedtægter og bestyrelsesprotokol, herunder hans ønsker om, at rådet træffer sine beslutninger efter sin bedste forståelse af analyserne.

Vi bemærker, at Martinus aldrig har skabt rammer for samarbejde med eksterne parter omkring rådets ansvar. Det er bevidst, at der ikke er en generalforsamling eller lignende demokratisk repræsentation. Bemærk følgende kommentar til Lovene fra 25. juni 1982:

"*Det har naturligvis også i særlig grad været drøftet, hvem der skal vælge nye medlemmer til rådet og hvordan. Om det skulle være Instituttets øvrige medarbejdere, en forsamling af interesserede eller de øvrige medlemmer i rådet. – Efter mange og lange drøftelser bestemte Martinus med fuld sikkerhed, at rådet som hidtil skal være selvsupplerende, at nye medlemmer altså vælges af de siddende medlemmer i rådet. Til bemærkningen om, at det jo ikke var demokratisk, svarede Martinus, at det skulle det heller ikke være. De almindelige valgmetoder var udmærkede og ønskelige ude i samfundet. Men her skulle der være de mindst tænkelige muligheder for aktiviteter, der udfoldes for at opnå indflydelse og position.*"

Martinus var meget tydelig mht. rådets beslutningskompetence, bemærk f.eks. følgende dialog fra rådsmødet 22. januar 1974:

Rådsmedlem: "*Men hvis der nu er én indenfor Sagens arbejde, som siger, at det har Martinus sagt på den måde, men jeg mener nu, det burde forstås lidt anderledes.*"

Martinus: "*Ja, men det bliver der ingen diskussion om. Men det har vi diskuteret ud, inden vi er færdige, ikke sandt. Selvefølgelig, der kan jo komme – det kan man ikke udelukke – mennesker med gode kærlige ideer. Dem skal man da ikke lukke ude. Hvis man kan se, at de virkelig er kærlige. [...]*"

Rådsmedlem: "*Nej, men jeg forestiller mig, at hvis han siger noget, og man så foreholder ham, at det er imod analyserne, – det er imod det, Martinus har sagt, – hvis det så er en meget intelligent mand, som vil sige, at "Jamen, det har du ikke forstået rigtigt. Martinus mener i virkeligheden sådan og sådan".*"

Martinus: "*Men det kan man ikke tage til følge. [...]*"

Dette betyder altså, at rådet ud fra sin egen forståelse kan og skal træffe beslutninger omkring værket og Instituttets administration, og rådet behøver ikke nødvendigvis at tillægge eksterne opfattelser vægt. At rådet kun skulle have mandat (og være legitimt), så længe det kan bakke alle sine beslutninger op med udtalelser og skrifter af Martinus, er en misforståelse. Rådet skal altid vælge det på lang sigt kærligste eller "det mindste onde", men et sådan valg bygger altid på en konkret vurdering af en aktuel situation, og hvordan den vurderes at kunne udvikle sig. Vi skal herunder tage i betragtning, at om 10 år kan "det mindste onde" være en anden beslutning.

Rådet tilstræber konsensusⁱⁱ i sine beslutninger, idet det prioriterer at afsætte den nødvendige tid til at blive enige om opfattelsen af de mest kærlige og logiske tiltag.

Den offentlige myndighed Erhvervsstyrelsen har tilsynsbeføjelsen overfor Instituttet (som er en erhvervsdrivende fond), herudover er rådets efterlevelse af sit ansvar en sag mellem rådet og Forsynet.

6. Baggrunden for retssagen

Som vi før har oplyst, har der siden 2009 været en tvist om ulovlig kopiering og ulovlig publicering af Martinus' værk.

Trods en del henvendelser til krænkerne om at ophøre med den ulovlige publicering blev denne blot udvidet. Rådet fik endda indtrykket af, at krænkerne kalkulerede med, at Instituttet ikke ville føre retssag, og at de derfor havde frit spil til at overtræde ophavsretsloven. En af krænkerne skriver f.eks. følgende i sin "Svarskrivelse til Martinus Institut" (06.01.2011):

"Hvis det heller ikke denne gang skulle lykkes for jer at forstå den dybere sammenhæng i det der sker omkring jer, kan jeg kun henvise til hvad jeg tidligere har sagt. Da må I køre en retssag som jeg er overbevist om I vil tabe, allerede i første runde. Hvis det imidlertid ikke vil ske i første runde, er jeg indstillet på at følge sagen, om nødvendigt, helt til højesteret som en principalsag. Jeg må imidlertid henvise til hvad jeres egne advokater har sagt tidligere. De har efter jeres eget udsagn sagt, at det vil blive en meget krævende sag såvel økonomisk som menneskelig. Som jeg har sagt tidligere, tror jeg imidlertid ikke at I vil vælge denne løsning, for jeg kan ikke forestille mig, at I vil spille en masse pen-

ge som godtroende mennesker har givet jer til udbredelse af åndsvidenskaben, til at føre retssager for at forhindre udbredelsen af åndsvidenskaben i form af den ægte vare."

(Det kan iøvrigt bemærkes, at krænkelserne startede kort tid efter, at Instituttets mangeårige aftale med Borgens Forlag blev ophævet (1. januar 2009), og forlagets incitament til at gribe ind ved krænkelser var væk.)

Da ingen forsøg på at få stoppet krænkelserne lykkedes, anlagde Instituttet 29. maj 2013 civilt søgsmål, og da der ikke kunne findes et forlig forinden, endte sagen i retten. Formålene med retsforfølgelse var:

at beskytte og stadfæste Instituttets ophavsret til Martinus' værker, og

at værne om Instituttets økonomi og Martinus' sags fremtid.

Retsforfølgelse er en alvorlig handling, og det har været afgørende for rådet at følge Martinus' ønsker, men de følgende afsnit viser, at det ikke har været en simpel opgave at afgøre, hvorvidt en retssag i dette særlige tilfælde afspejler, "hvad Martinus ville have gjort", eller hvad analyserne siger.

7. Hvad sagde Martinus på formøderne og bestyrelsesmøderne om retsforfølgelse?

Med Martinus' overdragelse af sine værker til Martinus Institut blev det rådets ansvar at sikre håndhævelse af Instituttets ophavsret.

Spørgsmålet om, hvordan Instituttet skal sikre håndhævelse af sin ophavsret i forbindelse med krænkelser, blev berørt på bestyrelsesmøderne i Martinus' tid, men der blev aldrig protokolleret nogle beslutninger. Martinus mente, at Instituttet generelt skulle påtale krænkelser, og det blev på et bestyrelsesmøde 5. august 1975 drøftet at udfærdige en erklæring til *Strukturen* om, hvor langt Instituttet skal gå i ophavsretlige spørgsmål. Denne erklæring blev dog aldrig lavet.

7.1 Sagsrelaterede udtalelser på bestyrelsesmøderne

Retsforfølgelse blev drøftet med hensyn til konkrete problemstillinger. Udover personalesager (05.03.1974) og sekterisk brug af Martinus' værk (06.01.1981)ⁱⁱⁱ, som Martinus ikke ønskede retsfulgt, blev nogle aktuelle og mulige ophavsretlige krænkelser drøftet, herunder:

- Uretmæssig brug af navnet (varemærket) "Martinus Institut" og "Kosmos" (22.01.1974, 05.08.1975, 09.09.1980)
- Udgivelser af "popudgaver" af værket (22.01.1974)^{iv}
- Uretmæssig brug af symboler og brudstykker fra værket uden kildeangivelse (05.02.1974)
- Uretmæssige indholdsændringer af værket ved oversættelse (09.09.1980)

Sådanne milde ophavs- og varemærkeretlige krænkelser ønskede Martinus ikke retsfulgt, men passivitet i disse tilfælde ville heller ikke få juridiske konsekvenser vedrørende ophavsretten. Derfor er disse eksempler ikke tilstrækkelige som vurderingsgrundlag i den aktuelle sag, hvor stort set hele Martinus' værk er blevet piratkopieret, solgt og web-publiceret.

Martinus Institut kan ikke uden konsekvenser "se igennem fingre med", at dets ophavsret krænkes på måden, det er sket i denne sag. For at beskytte og opretholde sine ophavsrettigheder skal man reagere passende for ikke at blive ramt af en juridisk "passivitetsbetragtning". Allerede kort efter Martinus' bortgang søgte rådet vejledning hos en specialist i ophavsret, som kom til denne konklusion. En konklusion der senere blev bekræftet af en anden advokat og gengivet i *Samarbejdsstrukturen*):

"For at opfylde Martinus' ønske om beskyttelse af disse rettigheder er fonden nødt til at holde sig ganske nøje til loven om ophavsret. [...] Det fremgår af loven, at fonden risikerer at miste sine rettigheder, hvis den administrerer dem lemfældigt f.eks. ved at se igennem fingrene med, at andre offentliggør Martinus' tekster og symboler i strid med copyrighten."
(*Samarbejdsstrukturen*, stk. 13.10)

Martinus forholdt sig ikke til, hvordan Institutet skal agere ved omfattende og grove ophavsretlige krænkelser. Vi har derfor i det følgende set på, om Martinus kom med mere generelle udtalelser.

7.2 Generelle udtalelser på formøderne

Martinus udtalte sig kun én gang, hvor vi med sikkerhed kan sige, at hans udtalelse var helt generel:

"Sagen skulle jo nødt komme ud i retssager og den slags ting." (05.02.1974) Udtalelsen faldt i forbindelse med en drøftelse af, om Institutet kunne få behov for juridisk rådgivning.

Altså et åbent udsagn, som nok tilkendegav Martinus' generelle modvilje mod retssager, men som ikke afviste, at retsforfølgelse kan blive nødvendig.

7.3 Sagsrelaterede udtalelser på formøderne med generel karakter

Martinus kom med sagsrelaterede udtalelser, der samtidig var generelle overvejelser om retssager:

"For vi kan jo ikke ligge og rode... så kan vi måske ligge og rode i retssager hele tiden." (05.08.1975) Udtalelsen kom i forbindelse med drøftelsen om den tidligere nævnte erklæring om Martinus Instituts håndhævelse af sin ophavsret (se punkt 8).

"Det er jo også noget underligt noget, - at skulle føre retssager om åndelige ting. Vi skal jo gå foran med, hvad der skal gøres." (09.09.1980) Udtalelsen faldt i forbindelse med, at et spirituelt center anvendte et navn, der kom tæt på de af Martinus benyttede navne.

Igen et åbent udsagn, der ikke afviser, at søgsmål kan blive nødvendigt.

7.4 Sagsrelaterede udtalelser på formøderne med måske generel karakter

Martinus kom med sagsrelaterede udtalelser, hvor man kan være i tvivl, om udtalelserne samtidig var generelle overvejelser om retssager:

"Vi skal ikke til at lave retssager, så kommer vi jo ingen vegne, så er vi ikke det endelige." (22.01.1974) Udtalelsen faldt i forbindelse med en drøftelse af situationen, hvor andre "*vil tage af [Martinus'] ting og gøre det til deres eget.*" Dette konkretiseres ved et tænkt eksempel, hvor nogen uretmæssigt bruger navnet "Fransk Martinus Institut". Udtalelsen lyder som en generel betragtning, men vi kan ikke være sikre på, om den gælder krænkelser af Martinus Instituts ophavsret eller blot af

Instituttets varemærkeret. Hvis den også gælder ophavsretskrænkelser, bliver omfanget af krænkelserne ikke defineret.

"Vi kan ikke optræde med retssager og sådan noget. Det er ikke på den måde, at vi skal beskytte os." (22.01.1974) Udtalelsen faldt i forbindelse med en drøftelse af uretmæssig brug af varemærket "Martinus Institut". Udtalelsen lyder som en generel betragtning, men dialogen omhandler alene varemærkeretten, så det virker mere sandsynligt, at det kun er denne problematik, Martinus refererer til.

Disse to sidste udtalelser udgør Martinus' tydeligste afstandstandtagen til retssager, men vi kan for det første ikke vide, om de er generelle eller kun sagsrelaterede, og for det andet udgør de ikke et forbud. Martinus tager ikke stilling til grovere ophavsretslige krænkelser, der samtidig kan svække Instituttets ophavsret, hvis de ikke retsforfølges. Endelig skal vi være opmærksom på, at de refererede samtaler på formøderne kun var overvejelser og ikke beslutninger. De endelige beslutninger findes i bestyrelsesprotokollen, og her nævnes fremtidige retssager ikke.

7.5 Udtalelser på formøderne om beskyttelse af værket

For Martinus var det vigtigt, at der blev værnet om Instituttets eneret til hans værker. Følgende citater fra formøderne er i sin tid nøje udvalgt af det af Martinus udpegede råd i forbindelse med udarbejdelse af *Samarbejdsstrukturen*:

"Jeg mener ikke, at Livets Bog skal monopoliseres, men vi lever i en verden, hvor mennesket ikke er færdigt, og der er vi nødt til at beskytte vore ting." (12.11.1974) Et klart udsagn om, at værket skal beskyttes, men der tales ikke om retssager.

"Benyttelsen af vores litteratur må vi have retten til. Der må vi passe på retten, for ellers ved man aldrig, hvad der sker med det hele." (05.02.1974) Et klart udsagn om, at Martinus Institut skal værne om sin ophavsret, der tales om at anføre copyright i bøgerne, men der tales ikke om retssager.

"Hvis vi ikke fra begyndelsen har en bestemt regel for beskyttelse af mine ting, så kan I jo ikke styre det. Vort primære princip er bøgerne. Vi må regne med, at Instituttet efterhånden kan leve af bøgerne." (09.09.1980) Der tales bl.a. om, at en person har omskrevet Martinus' tekst og udgivet den som sin egen i et tidsskrift, men der tales ikke om retssager.

Martinus ønskede, at hans værk skulle beskyttes via ophavsretsloven ved i værket at angive copyright. Men hvorvidt Martinus Institut skulle retsforfølge grove krænkelser, er ikke dokumenteret.

7.6 Citaterne fra formøderne var ikke tilstrækkelig forudsætning for en beslutning

Udtalelserne om retsforfølgelse og beskyttelse af værkets ophavsret er ikke entydige og derfor et utilstrækkeligt beslutningsgrundlag. Vi finder, at:

7.6.1 Citaterne er ikke konkret vejledende

Martinus udtalte sig på baggrund af mildere krænkelser. Rådet forstår Martinus sådan, at vi nøje skal beskytte ophavsretten, men ikke sagsøge milde krænkelser. Martinus har ikke udtalt sig om grove ophavsretskrænkelser, og vi må konkludere, at beslutningen om retsforfølgelse er overladt til rådet i sådanne tilfælde.

7.6.2 Bestyrelsesprotokollen omhandler ikke retsforfølgelse af ophavsretskrænkelser

Bestyrelsesprotokollen dokumenterer de endelige bestyrelsesbeslutninger. Protokollen afspejler altså Martinus' endelige holdning og ønsker. Alle beslutninger på bestyrelsesmøder fra 14.03.1957 til det sidste møde 24.02.1981 inden Martinus' bortgang er protokolleret. Bestyrelsesprotokollen omtaler ikke retsforfølgelse af ophavsretskrænkelser.

7.6.3 Martinus nedlagde ikke forbud mod retssager

I hele den periode, hvor ophavsret og retssager blev drøftet på formøderne, beskriver bestyrelsesprotokollen ingen beslutninger om retsforfølgelse af ophavsretskrænkelser, ligesom førmtalte debat (05.08.1975) vedrørende en erklæring til *Strukturen* ikke præciserede, hvor langt Institutet skal gå i ophavsretlige spørgsmål. Martinus nedlagde forbud på andre områder, f.eks. med hensyn til økonomisk spekulation: "*Instituttet må ikke på nogen måde gå ind i spekulation*" (bestyrelsesprotokollat 769, 23.01.1979), men det gjorde han altså ikke med hensyn til at føre retssager.

7.7 Konklusion om Martinus' udtalelser

Citaterne fra formøderne er ikke konkret vejledende og relaterer til mildere krænkelser end de aktuelle. Bestyrelsesprotokollen omhandler ikke retsforfølgelse af ophavsretskrænkelser.

Hverken båndafskrifter eller bestyrelsesprotokol fortæller, om Institutet i den aktuelle situation kan og bør føre retssag.

8. Hvad skriver Martinus i analyserne om retsforfølgelse og beskyttelse?

Der findes mange passager i de kosmiske analyser, hvor Martinus omtaler det moderne retssystem som sammensat af både humane og inhumane elementer.

Martinus betragtede lovgivningen som inhuman, når den "gengælder" forbrydelser for at imødekomme de forulempedes "hævnkrav". Men han betragtede de beskyttende og præventive elementer i lovgivningen som udtryk for humanitet.

Vi har nedenfor udvalgt nogle få passager fra Martinus' værk, hvor han omtaler retssystemet:

"Derfor må man naturligvis beskytte sig imod et menneskes dyriske anslag, ligesom man beskytter sig imod farlige dyr. Men denne beskyttelse må altså ikke være i kraft af vrede eller bitterhed, hævn og had. Den må være i absolut forståelse af, at denne vor næstes handlemåde er et normalt udslag af det udviklingstrin, han står på. Det er denne beskyttelse, der ligger til grund for, at der er blevet stiftet lov- og retsvæsen, selv om dettes metoder også endnu er straffende og hævnende." (Småbog 21, Hinsides dødsfrygten, kap. 10)

"Som vi nævnte før, har den lyse udstråling fra skabeprincippet i en mindre tidsperiode gjort sig gældende og har som følge heraf efterladt sig et tilsvarende resultat. Dette resultat udgør altså en bekæmpelse af det dyriske princip, der gør magt til ret. Denne bekæmpelse har igen udviklet sig til et system, der i sin mest fremtrædende koncentration viser sig for os under begrebet "statsmagten", og hvis yderste konsekvenser i form af "lov- og retsvæsen" tilsigter at yde enhver borger hjælp og støtte i princippet "at gøre ret til magt"."(Livets Bog, bind 1, stk. 72)

"[I den ny verdenskultur] er alle verdens nationer blevet til ét rige, én stat med en for hele verden fælles regering. Alverdens folkeslag er blevet til en uadskillelig enhed. I dette guddommelige rige eksiste-

rer kun den absolutte fred i renkultur. Krig og ufred er for længst forsvundet fra dette riges jordiske kontinenter. Her kan allerhøjest i dets første epoke være tale om et retsvæsen." (Livets Bog, bind 7, stk. 2658, pkt. 36)

Martinus anså det moderne retsvæsen som uundværligt i et humant samfund, bemærk f.eks. hvordan han i det sidste citat beskriver retsvæsenet som et sidste nødvendigt "værn" i den første epoke af den ny verdenskultur. Han siger endda: "*Med udviklingen af denne høje kapacitet i kosmisk moral og væremåde vil jordens mennesker nå frem til at danne et internationalt verdensrige, i hvilket alle nationer tilsammen danner en fælles verdensregering med et for hele verden eller alle stater gældende retsvæsen.*" (Den Intellektualiserede Kristendom, stk. 90)

På nær de straffende og hævnende elementer (samt elementer, der beskytter "det falske forretningsprincip" o.l.) betragtede Martinus altså retssystemet (og dermed retssager) som et nødvendigt værn mod angreb på menneskerettigheder og kulturværdier.

8.1 Konklusion om Martinus' analyser

Påstandene om, at retsforfølgelse i enhver situation skulle være illoyalt mod Martinus' ønsker og i strid med et af hans sags hovedformål: "*Udvikling af åndsfrihed, tolerance, humanitet og kærlighed til alle levende væsener*", kan vi ikke finde bekræftet i hans analyser. Men vi kan omvendt ikke konkludere, at Martinus ville have bifaldet retsforfølgelse af de aktuelle krænkelse. Analyserne giver ikke et tilstrækkeligt beslutningsgrundlag.

9. Martinus var selv involveret i retssager

Som vi skrev i notatet "Om ophavsretssagen" (februar 2016), var Martinus selv involveret i retssager. Ved flere lejligheder mente han, at en sag måtte afgøres ved dom eller forlig i retten.

Af protokollat 58.7 og 58.11 (forår 1958) fremgår det, at Instituttet gennemførte og vandt en retssag om tilbagebetaling af et lån ydet til Instituttet af en interesseret.

Af protokollat 62.34 (14.04.1962) fremgår det, at Instituttet blev stævnet af et medlem af grundejerforeningen "Kosmos Ferieby" vedrørende ombygning af foredragssalen. Sagen blev afgjort i retten og endte i et for Instituttet ugunstigt forlig.

Af protokollaterne 64-46, 65-51 pkt. 5, 65-54 pkt. 51, 65-55 pkt. 60, 65-56 pkt. 67, 65-57 pkt. 82 samt 65-58 pkt. 99 (1964-65) fremgår det, at Instituttet førte retssag mod en person, der havde øvet hærværk mod hegnspele på en af Instituttets grunde i Klint. Sagen endte i et forlig.

Af protokollat 342 (15.04.69) fremgår det, at Instituttet gav 350 kr. til dækning af omkostningerne for en retssag, grundejerforeningen Canada indledte mod en grundejer i Klint.

9.1 Konklusion om søgsmål

Martinus støttede altså, at visse sager måtte afgøres i retten. Rådet vurderer, at Martinus med de rette juridiske informationer ville bifalde den nuværende retssag, når alle forsøg på at finde en acceptabel mindelig løsning var afprøvet. Men vi kan ikke drage en endelig konklusion ud fra ovenstående.

10. Martinus Instituts begrundelse

Som vi har set, var der ikke grundlag for en guidet beslutning i det af Martinus' efterladte materiale, og rådet måtte derfor supplerende vurdere situationen ud fra juridisk rådgivning.

Som nævnt fik rådet juridisk vejledning vedrørende beskyttelse af ophavsrettigheder blandt andet med hensyn til passivitet ved krænkelse. Det fremgår entydigt af vejledningen, at mulighederne for at håndhæve sin ophavsret svækkes, hvis man ser gennem fingre med ophavsretskrænkelser. Se evt. juridiske udtalelser her: martinus.dk/da/emneoversigter/information-om-ophavsretssagen

Rådet søgte i forbindelse med de aktuelle krænkelse yderligere vejledning hos advokatfirmaet Kromann Reumert i 2010. (Rådet havde dengang ikke besluttet sig for at indlede et søgsmål og ønskede stadig at løse sagen i mindelighed udenfor retten.) I et notat af 26. februar 2010, som advokatfirmaet udfærdigede om problematikken, skrev de:

"... det kan have en afsmittende effekt på andre krænkelse, således at domstolene i videre omfang vil acceptere krænkelse af Martinus Instituts rettigheder end, hvis Martinus Institut reagerer overfor de ovenfor nævnte krænkelse." (Med "reagerer" menes her retssag, fogsagsag eller politianmeldelse, når andre tiltag ikke har effekt.)

Kromann Reumert rådede samtidig Instituttet til, hvis det ville reagere, ikke at gøre dette senere end 2-3 år fra de konkrete krænkelse påbegyndelse:

"Man vil således ikke om to/tre år kunne påberåbe sig krænkelse, hvis man ikke inden da har reageret yderligere på krænkelse."

Se evt. hele Kromann Reumerts notat her: martinus-institut.dk/da/ophavsretssag/jura_raadgivning-_2010.02_kromann_reumert.pdf

I et speciale (Københavns Universitet, 14.07.1998) analyseres ophavsretlige risici ved passivitet. Christer Tønder Bell og Henrik Højrup Hansen gennemgår dansk domspraksis og juridisk litteratur på området i "*Betydningen af passivitet inden for Immaterialretten*". Her kan man bl.a. finde følgende:

"... er der generelt enighed i den juridiske litteratur om, at en udvist passivitet overfor en krænkelse af ens ophavsrettighed i visse tilfælde kan medføre materiel rettighedsfortabelse.

Passivitet kan gøres gældende som en realitetsindsigelse på lige fod med andre indsigelse, som et argument for, at den forurettede ikke kan gøre sin ret gældende."

"At der kan indtræde rettighedsfortabende passivitet indenfor ophavsretten, kan ikke drages i tvivl."

Rådet konkluderede, at der var risiko for rettighedsfortabelse ved passivitet i nærværende sag, herunder risiko for, at Martinus Institut skulle tolerere, at krænkere (nuværende og andre) fik ret til at udgive Martinus' værk sideløbende med Martinus Institut ("sameksistens").

Desuden udgiver Amazon og andre web-bogportaler kun autoriserede værker. (Amazon beder Martinus Institut dokumentere, at det er rettighedsindehaver til de bøger, Amazon skal distribuere for Insti-

tuttet.) Ved rettighedsfortabelse og "sameksistens" ville det kunne drages i tvivl, hvorvidt Institutets udgaver af værket er de autoriserede.

Endelig ville Institutet ved rettighedsfortabelse kunne komme til at stå i den situation, at det ikke længere havde mulighed for at kontrollere udgivelsen af oversættelser på effektiv vis, idet oversættere skal spørge rettighedshaveren om lov til at udgive sin oversættelse. Hvis der først er opstået "sameksistens", ville der være risiko for, at oversætteren i god tro alene ville nøjes med at spørge dem, der har udgivet piratkopier, om lov til at udgive sin oversættelse.

Kort opsummeret var situationen i 2012 således:

- at Institutet gennem flere år forgæves havde bedt de involverede om at ophøre med deres forskellige krænkelser af Martinus Instituts ophavsret;
- at med mindre Institutet indenfor 2-3 år fra de konkrete krænkelsers påbegyndelse reagerede juridisk passende overfor krænkelserne, ville det kunne betragtes som passivitet;
- at der ved passivitet ville være risiko for, at domstolene ville acceptere fremtidige krænkelser af Martinus Instituts rettigheder, og Institutet herved ville kunne opleve rettighedsfortabelse og "sameksistens";
- at der ved rettighedsfortabelse og "sameksistens" ville kunne rejses tvivl om, hvorvidt Institutets udgaver af Martinus' værk er autoriserede;
- at tvivl om, hvorvidt Institutets udgaver er de autoriserede, ville kunne medføre, at udenlandske forlag ikke vil udgive Martinus Instituts udgaver;
- at "sameksistens" ville kunne medføre, at Institutet ikke kan kontrollere udgivelsen af oversættelser på effektiv vis;
- at Institutet alt i alt uden en rettidig, juridisk passende reaktion ville kunne risikere ikke længere at kunne opfylde sine vedtægtsbestemte formål i fuld udstrækning.

Da der aldrig må være nogen tvivl om, at det er Martinus Institut, der er eneindehaver af ophavsretten til Martinus' værk, har rådet og Institutet ansvaret for at gøre, hvad det kan for at bevare den fulde ophavsret.

11. Individuel ansvarlighed i beslutningsprocessen

Martinus lagde vægt på, at man skal tænke selv frem for at gøre Martinus/værket til en autoritet. Martinus ønskede ikke, at man skulle lade sig suggerere af oplysningerne i værket og derved "lamme" sin tænkeevne, moral og integritet. Martinus skriver f.eks. i første bind af *Livets Bog*, stk. 15, at den studerendes "*egne tanker, meninger og synspunkter ikke på nogen måde, hverken nu eller i fremtiden, af [Livets Bog] skal blive dogmatisk bundne, men at han derimod af denne vil blive ydet al mulig inspiration til i fuld frihed at tænke selv, at arbejde selv og yderligere til af egen fri vilje selv at udsøge sine oplysninger*".

Det er dette, rådet holder sig til i sine beslutningsprocesser. Arbejdet kræver, at de enkelte rådsmedlemmer tager fuldt ansvar for de beslutninger, der træffes, og det forudsættes, at rådet ved uenighed søger en løsning, alle kan stå inde for.

For at opsummere: I sine beslutningsprocesser forholder rådet sig til vedtægter, bestyrelsesprotokoller, analyser og udtalelser på rådsmøder mv. "Erindrede" udtalelser fra Martinus spiller en underordnet rolle, og sådanne udtalelser skal altid dokumenteres, før de kan bruges. Dette sammenholdes med rådsmedlemmernes egen vurdering, og konsensus søges.

12. Den endelige beslutning

Da Martinus som nævnt i indledningen ønskede sit værk beskyttet via ophavsretten, var det rådets vurdering i 2012, at passivitet ville være uansvarligt. Rådet besluttede derfor nødtvunget at gå rettens vej. I foråret 2013 stod valget derfor mellem at politianmelde, at indlede en fogedsag eller at anlægge et civilt søgsmål. Her valgte rådet et civilt søgsmål, hvor sagsøger og sagsøgte er ligeværdige parter – og ikke den straffende vej, som en politianmeldelse ville have været.

Vi i rådet hævder ikke, at en retssag var det rigtige valg hævet over enhver tvivl, men det var – omstændighederne taget i betragtning – den mest hensigtsmæssige og ansvarlige beslutning, vi efter lange overvejelser kunne komme frem til.

--- o o 0 o o ---

Breve fra Martinus

Som et lille kuriosum dukkede to breve op om beskyttelse af ophavsret, netop som beslutningen om retsforfølgelse var truffet. Det drejer sig om to breve fra slutningen af 1979 skrevet af Bertil Ekstrøm og underskrevet af Martinus som omtalt i tidligere redegørelser. Brevene udtrykker Martinus' faste holdning til ophavsret, herunder at man ikke må udgive dele af værket uden Martinus Instituts tilladelse. Se evt. brevene her: martinus.dk/fileadmin/user_upload/dokumenter/raadet_informerer/breve-_1979_fra_bertil_og_martinus.pdf

Nedenfor ses den protokollerede rådsbeslutning, som blev konsekvensen af omstændighederne bag brevene:

Bestyrelsesmøde 80.245 1980.01.29: 800 Copyright

Foranlediget af eftertryk af forskellige uddrag af bøgerne og af symboler og desuden optagelse på bånd fra bøgerne er følgende vedtaget:

- I alle bøgerne trykkes følgende:
Martinus Institut.
Kopiering, eftertryk, båndoptagelse og andre former for gengivelse af tekst og billeder i helhed eller uddrag er kun tilladt efter skriftlig aftale med Martinus Institut.
- Umiddelbart under hvert symbol [trykkes følgende]: © Martinus Institut. Kopiering, eftertryk, affotografering og andre former for gengivelse er ikke tilladt. Gælder også lysbilleder.

Mon det er i Martinus' ånd?

Kritikere har gjort et ihærdigt forsøg på i Martinus' materiale at finde dokumentation for, at det ikke er "i Martinus' ånd" at føre en retssag. De har hævdet, at Instituttet i stedet for at retsforfølge hellere skul-

le takke dem, der "i Martinus' ånd" har distribueret "den ægte vare" i form af faksimile-kopier til mange interesserede.

Det er et godt spørgsmål at rejse, om det er "i Martinus' ånd" at føre en retssag – men der kan også rejses en række andre spørgsmål:

1. Er det i Martinus' ånd, når en af de sagsøgte under betroet arbejde på Institutet (2001/02) med at scanne fortroligt materiale (originalmanuskriptet) kopierer og videreformidler dette til tredjepart uden Institutets tilladelse?
2. Er det i Martinus' ånd at kopiere og publicere størstedelen af Martinus' værk uden Institutets tilladelse tilmed på trods af gentagne indsigelser fra Institutet?
3. Er det i Martinus' ånd at begrunde sin piratudgivelse med, at den udgør "en hellig tekst", som religiøse mennesker har krav på, samtidig med at man på Facebook indrømmer, at man alene har bragt det "*religiøse moment [...] ind i billedet af rent juridiske grunde*" (for at opnå frifindelse for sine ulovlige handlinger) og oven i købet sideløbende i tidsskriftartikler argumenterer for, at Martinus' værk ikke er en religion?
4. Er det i Martinus' ånd at begrunde sin piratudgivelse med påstande om, at de er "den ægte vare" (med gammel retskrivning), og Institutets udgivelser er forfalskninger (med ny retskrivning), når man ikke kan præstere evidens for sine påstande?
5. Er det i Martinus' ånd at lægge modernisering af værkets retskrivning til grund for sin piratudgivelse, når man sideløbende publicerer tekster af Martinus, hvor man selv har moderniseret retskrivningen?^v
6. Er det i Martinus' ånd fortsat at anklage Martinus Institut for at ændre Martinus' værk, når man selv er dømt for piratudgivelse af værket i ændret form (Thorell-manuskriptet)?^{vi}
7. Er det i Martinus' ånd fortsat at anklage Martinus Institut for at forfalske Martinus' værk, når retten har konkluderet, at Martinus Institut ikke har forvaltet sin opgave med udgivelse af værket vilkårligt (uansvarligt)?
8. Er det i Martinus' ånd at genudgive *Livets Bog* uden den af Martinus ønskede samlede titel Det Tredje Testamente og uden de af ham ønskede symboler på for- og bagside?
9. Er det i Martinus' ånd sideløbende med sin publicering af piratkopier, der på en række punkter ikke lever op til Martinus' ønsker for udgivelse, udokumenteret at påstå, at Institutet ikke lever op til Martinus' ønsker for udgivelse?
10. Er det i Martinus' ånd, selv efter en klar dom, at man fortsætter sine overtrædelser af ophavsretsloven?
11. Er det i Martinus' ånd, at man bagatelliserer sine ulovligheder og benægter deres konsekvens (at domstolene ved evt. senere retssager i videre omfang ville acceptere krænkelser af Martinus Instituts rettigheder ved passivitet nu)?
12. Er det i Martinus' ånd, at man først kommer med en stor del af begrundelserne for at piratkopiere Martinus' værk fire år efter denne handling, nemlig som svar på Institutets stævning i foråret 2013?
13. Er det i Martinus' ånd, at man løbende finder på nye grunde til, at man kan krænke Institutets ophavsret og påberåbe sig frifindelse, når de tidligere grunde har vist sig retligt irrelevante (først blev Martinus Institut anklaget for forfalskning af Martinus' værk og krænkelse af religions- og ytrings-

friheden, hvilket retten afviste, og dernæst blev Martinus Institut anklaget for at krænke Martinus' testamente^{vii} og Instituttets fundats, hvilket retten også afviste)?

14. Er det i Martinus' ånd at købe eller ulovligt downloade de piratkopierede bøger^{viii}?
15. Er det i Martinus' ånd, at man i retten anerkender at have krænket Instituttets ophavsret, og så to et halvt år senere oplyser, at man ikke kan anerkende at have krænket denne?^{ix}
16. Er det i det hele taget i Martinus' ånd at begå ulovligheder eller bakke disse op?
17. Er det i Martinus' ånd at agere passivt overfor ulovlige aktiviteter fremfor at søge at dæmme op for disse?

Hver gang vi i rådet møder kritik, overvejer vi, om kritikken kan være udtryk for, at vi selv ikke agerer "i Martinus' ånd". Vore overvejelser om retssagen har været grundige, ligesom i øvrigt overvejelserne om de sagsøgtes motivationer (som ikke offentliggøres). Vi er kommet frem til, at det ikke ville have været "i Martinus' ånd" at agere passivt i den nuværende situation, og at retsforfølgelse var den eneste rette handling, "det mindste onde".

Afslutningsvis

De skiftende råds beslutninger er løbende blevet draget i tvivl af kritikere – det skete på Martinus' tid, og det vil formentligt ske langt ud i fremtiden. Kritikken har de seneste år været mere massiv og synlig end tidligere, hvilket kan skyldes i hvert fald to forhold:

at rådet har taget en del skelsættende beslutninger om blandt andet fondssammenlægninger, retsforfølgelse og udgivelsespolitik, og

at det er blevet let at komme til orde på sociale medier.

Vi kan konstatere, at kritikken er blevet mere organiseret end tidligere og er fremført af dygtige formidlere. Men kritikken har dog samme karakter som på Martinus' tid: Den udtrykker mistillid og utilfredshed med måden, Instituttet forvalter sit arbejde. Se evt. rådets notat "Kritik må være konstruktiv" her: martinus.dk/fileadmin/user_upload/dokumenter/raadet_informerer/notat_2017.07_kritik_maa-_vaere_konstruktiv.pdf

Rådet har et ønske om, at der ikke skal opstå konflikter og personlig splid, men i stedet herske en fredelig og kærlig atmosfære indenfor Sagen. Dette omfatter også forholdet til mennesker med et evt. modsætningsforhold til Martinus Institut/rådet.

Afslutningsvis opfordrer vi derfor til, at alle hjælper til med at styrke den atmosfære af tilgivelse og kærlighed, som Martinus ønskede skulle kendetegne Sagen. Eller med Martinus' egne ord:

"Her indenfor må herske en ånd, der absolut kun ser det lyse, det gode og kærlige i enhver, thi der findes absolut noget guddommeligt, lyst og kærligt i ethvert levende væsen. At koncentrere sig på dette, at beskæftige sig med denne side af vor næstes natur giver stort kendskab til lys, giver stråleglans omkring enhver mentalitet, giver solskin i alle øjne."

(Martinus: Flaget hejses for første gang, Kosmos nr. 6, 1936)

-
- i Formøderne til bestyrelsesmøderne var en dialog mellem Martinus og bestyrelsesmedlemmerne, som foregik, inden man gik i gang med bestyrelsesmødernes formelle beslutningsproces. Man drøftede i perioden 1965-81 tilrettelæggelsen af Martinus' Sags fremtidige struktur. De fleste formøder blev optaget på bånd i perioden 1974-81 til brug for formuleringen af lovene for Martinus Institut (1982) og senere bogen *Samarbejdsstrukturen* (1992). Dele af båndoptagelserne blev desuden nedskrevet efter Martinus' bortgang. Båndafskrifterne er fortrolige interne bestyrelsesdokumenter indeholdende personfølsomme oplysninger, som det derfor hverken er lovligt eller hensigtsmæssigt at formidle til tredjepart. Det har aldrig været Martinus' intention, at disse båndafskrifter skulle offentliggøres i deres ubearbejdede form. Afskrifterne er heller ikke korrekturlæst og kan derfor være fejlbehæftet.
- ii Konsensus betyder generel enighed i en bestemt gruppe, f.eks. om hvordan man skal forholde sig i en (politisk) sag.
- iii Martinus udtrykker konkret på bestyrelsesmødet: "*Hvis nogen laver en sekt eller forening, så har man lov til at åbenbare, at det har de ikke lov til, så er man ikke i overensstemmelse med Sagen. [...] Men vi skal vide, at vi har den magt, og at vi kan påtale det, og hvis de ikke lystre denne påtale, behøver vi ikke søge politiet. Det skal nok vise sig, at det bliver forhindret. Der er heldigvis andre kræfter, der virker i Sagen, - det er måske nok kun mig, der kender dem, men de er der.*"
- iv Det er reelt ikke en ophavsretslig krænkelse, idet der er tale om sekundærlitteratur (nye værker): "*Hvis der var en, der var tilstrækkelig talentfuld til at lave en sådan [børnebog]. Men så er det jo også den pågældende, der er forfatter.*" Eksemplet er udelukkende taget med for fuldstændighedens skyld.
- v I tidsskriftet "Den Ny Verdensimpuls", hvis forhenværende og nuværende redaktør er dømt for krænkelse af Martinus Instituts ophavsret, publiceres artikler og citater af Martinus (uden Martinus Instituts tilladelse) med opdateret retskrivning samtidig med, at indehaveren med de øvrige dømte og andre i samme numre af tidsskriftet kritiserer Martinus Institut voldsomt for at have opdateret retskrivningen i sine genudgivelser af *Livets Bog* og kalder det forfalskning af Martinus' værk.
- I Kurt Christiansens Martinusbiografi "Martinus og hans livsværk Det Tredie Testamente" forekommer en blanding af ny og gammel retskrivning for perioden inden retskrivningsreformen. I bind I, afsnit 5 gengives f.eks. således tekster med ny retskrivning: artikeltitler (s.12), bogtitler (s.14), et citat (s.33), en beretning (s.36-38), uden at det er oplyst, at teksten er "moderniseret". Afsnittet beskriver perioden 1932-41, dvs. før retskrivningsreformen i 1948.
- vi Se evt. Byrettens deldom af 11. december 2014, s.35 afs. 1: martinus-institut.dk/da/ophavsretssag/byrettens_deldom_1_2014.12.pdf, hvor det "*findes [...] bevist, at der ved det af Åndsvidenskabsforlaget udgivne manuskript er tale om en af Per Thorell foretaget bearbejdning af Martinus' originalmanuskript. Manuskriptet er derved omfattet af Martinus Instituts ophavsretlige beskyttelse, jf. ophavsretslovens § 4, stk. 1.*" Denne paragraf refererer igen til ophavsretslovens § 3, stk. 2: "*Værket må ikke ændres eller gøres tilgængeligt for almenheden på en måde eller i en sammenhæng, der er krænkende for ophavsmandens litterære eller kunstneriske anseelse eller egenart.*" Vi bemærker, at Martinus ikke kunne godkende Per Thorells mange ændringer af Martinus' originale tekst (bortset fra forordet). Se evt. rådets redegørelser om Thorellmanuskriptet her: martinus.dk/da/emneoversigter/information-om-ophavsretssagen.
- vii Martinus' testamente siger ikke direkte noget om udgivelse af værket, men pålægger Martinus Institut at "*respekttere de optegnelser, jeg [Martinus] efterlader mig vedrørende [...] opfyldelsen af Instituttets formål*". Disse optegnelser udgøres af Gavebrevet (1980), lovene for Martinus Åndsvidenskabelige Institut (1982), bestyrelsesprotokollater (1957-81) samt båndafskrifter fra formøderne til bestyrelsesmøderne (1974-81). Særligt gavebrevet er væsentligt i denne sammenhæng, da det er det sidste og endelige dokument, Martinus

var med til at udfærdige om værket udgivelse. Gavebrevet udstikker klare rammer for behandlingen af Martinus' værk og henviser til ophavsretsloven, der siger, at værket ikke må ændres på en måde, der er krænkende for ophavsmandens litterære eller kunstneriske anseelse eller egenart, og at der kun må foretages ændringer, der er "sædvanlige" eller "åbenbart forudsatte" (og dermed betryggende).

Det betyder, at Martinus Institut kan udgive værkerne med ændringer, der er "sædvanlige eller åbenbart forudsatte", herunder rettelse af stavfejl, sættefejl o.l., opdatering af retskrivning samt oversættelse og udgivelse på diverse medier. Gavebrevet giver desuden Martinus Institut "retten til at færdiggøre ikke afsluttede arbejder". Med andre ord har Martinus Institut ifølge testamentet beføjelse til at udgive værkerne i den form (indenfor ophavsretslovens § 56), Martinus Institut skønner bedst i overensstemmelse med Martinus' ønsker.

- viii Det er i Danmark ulovligt at downloade elektroniske piratkopier, også selvom det kun er til eget brug.
- ix I et svar af 3. maj 2017 på en henvendelse fra Institutets advokat 19. april 2017 vedrørende yderligere krænkelse i tidsskriftet Den Ny Verdensimpuls oplyser de sagsøgte advokat, at de ikke "kan anerkende at have krænkelse [Institutets] ophavsretlige rettigheder". Dette til trods for, at de sagsøgte under første del af retssagen vedrørende de ophavsretlige spørgsmål netop anerkendte dette: "Det er ubestridt mellem parterne, at de sagsøgte har udgivet, henholdsvis medvirket til at udgive, og/eller tilgængeliggjort værket *Det Tredje Testamente som beskrevet i påstandene*" (Deldom 1, s. 34) – samt: "Det er ubestridt, at de sagsøgte ikke fik eller bad om Martinus Instituts tilladelse forud for udgivelse og tilgængeliggørelse af værket som beskrevet i påstandene." (Deldom 1, s. 35)